



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **T. P.**, nar. x, státní příslušník Arménské republiky, t.č. bytem x, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, č. j. OAM-183/LE-LE18-ZA14-R2-2012, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 6. 1. 2017 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Žalobce namítl, že žalovaný dle jeho mínění nepostupoval v souladu s ustanoveními § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanoveními § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Svá žalobní tvrzení doplnil podáním ze dne 8. 2. 2017.

Žalobce uvedl, že zemi svého původu opustil spolu se svou matkou a nevlastním otcem z obavy o život rodiny poté, co jeho nevlastní otec (H. G.) podal žalobu na pana S. S., bratra prezidenta Arménské republiky a poslance Národního shromáždění, v důsledku čehož se stal terčem zájmu této osoby. Podle žalobce má S. S. kontakty na vedoucí představitele státu i členy arménské a ruské mafie a sám je považován za člena mafie, neboť byl subjektem řady skandálů a v roce 2011 v Rusku obviněn z obchodování s drogami a praní špinavých peněz. Otec žalobce se dle jeho tvrzení snažil domoci spravedlnosti a podal na S. S. žalobu, avšak následně bylo vůči němu zahájeno trestní stíhání. Proto se žalobce obává, že v případě návratu do vlasti by jeho rodina utrpěla vážnou újmu. Žalobce také dodal, že kvůli problémům se musel schovávat u známých a nemohl navštěvovat školu.

Žalobce v návaznosti na výše uvedené namítl, že žalovaný měl přihlédnout ke skutečnosti, že jeho rodina je jako sociální skupina pronásledována soukromou osobou, která je nicméně napojena na státní orgány takovým způsobem, že přístup k ochraně může být omezen či zcela znemožněn. Podáním žaloby na S. S. nevlastní otec žalobce dle jeho názoru vyjádřil politický názor, v důsledku čehož rodině hrozí pronásledování. Podle žalobce je pro toto pronásledování jeho otce (jehož žádost o udělení mezinárodní ochrany je předmětem samostatného řízení u zdejšího soudu) dán důvod k udělení mezinárodní ochrany podle § 12b zákona o azylu, neboť podle článku Edwarda L. Cartera a Brada Clarka *Membership in a Particular Social Group: International Journalists and U. S. Asylum Law* pronásledování příslušníka rodiny vykazuje znaky pronásledování rodiny jako sociální skupiny.

Žalobce dále namítl, že tvrzení žalovaného, že se měl obrátit na státní orgány, není podloženo žádnými důkazy vypovídajícími o tom, jak policie a další orgány postupují v případech podobných případu rodiny žalobce. K tomu žalobce podotkl, že v Arménii je velmi nízká důvěra občanů ve státní orgány. S odkazem na webové portály www.tradingeconomics.com/armenia/corruption-index a údaje Transparency International uvedl, že je index korupce v zemi 35-37, respektive 33 bodů ze 100 (kde 0 je vysoký stupeň korupce), a ze zprávy United States Department of State, Bureau of Diplomatic Security vyplývá, že je policie neobjektivní a nemá zájem vyšetřit některé situace. Podle žalobce měl tudíž žalovaný posuzovat možnost využít ochrany orgánů státu právě s ohledem na tyto informace a skutečnost, že je pronásledovatel nevlastního otce žalobce propojen s nejvyšším představitelem státu i představiteli mezinárodního zločinu. Podle žalobce lze očekávat, že stát nebude ochoten poskytnout ochranu proti pronásledování. Z uvedených důvodů má žalobce za to, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 3 a § 52 správního řádu.

Žalobce na závěr namítl, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s jeho obavou z návratu kvůli problémům s Jezídy, o kterých se ve své žádosti zmínil. Uzavřel, že dle svého mínění splňuje zákonem stanovené podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť se nachází mimo zemi svého původu a má odůvodněný strach z pronásledování své rodiny jako sociální skupiny, přičemž ochrana poskytovaná v zemi původu není adekvátní.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (pozn. soudu: které předcházelo doplnění žaloby) uvedl, že podání žalobce neodpovídá kritériím kladeným na žalobu ustanovením § 71 odst. 1 zákona č. 15/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle žalovaného žalobce zcela opomněl uvést skutková tvrzení, a proto navrhl, aby ji soud podle § 46 odst. 1 s. ř. s., odmítl.

Žalovaný následně své vyjádření podáním ze dne 23. 2. 2017 doplnil, že popírá oprávněnost doplněných námitek a nesouhlasí s nimi. Má za to, že dostatečným způsobem zjistil skutečný stav věci a zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v řízení uvedl, přičemž si za tímto účelem opatřil dostatečné podklady.

Žalovaný dále dodal, že žalobcem uvedené skutečnosti nepovažuje za důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Nevlastnímu otci žalobce nebyla udělena mezinárodní ochrana na území České republiky, a proto žalovaný nepovažuje jeho problémy, na něž žalobce odkazoval, za důvod k udělení mezinárodní ochrany žalobci.

Žalovaný také rozporoval, že se nezabýval žalobcem uvedenými problémy s Jezídy. Poznamenal, že problémy žalobce s Jezídy byly obchodního charakteru, neboť nevlastní otec žalobce figuroval v rámci svého pracovního zařazení jako prostředník ve vztahu mezi dodavateli a odběrateli bez politického podtextu. Žalovaný k tomu dále dodal, že matka žalobce podané trestní oznámení také dobrovolně na manželovu žádost vzala zpět, a proto nelze uzavřít, že by rodině žalobce byla v tomto ohledu upřena pomoc orgánů státu.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dne 30. 8. 2012, ve které uvedl, že svou vlast opustil dne 22. 10. 2011 z důvodu problémů jeho nevlastního otce s panem S. S., bratrem prezidenta Arménské republiky, který jeho nevlastnímu otci nechtěl dát peníze za převzaté ovce, a policie mu následně podstrčila drogy. Mimo to měl jeho nevlastní otec rovněž potíže s Jezídy, kterým nezaplatil za odebrané ovce.

Žalovaný žádost žalobce rozhodnutím ze dne 31. 10. 2013, č. j. OAM-183/LE-LE18-ZA08-2012 zamítl, neboť neshledal důvod k udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou a zdejší soud rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 7. 9. 2015, č. j. 49 Az 81/2013 – 53 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovanému vytkl nedostatečné posouzení relevance osoby S. S., jako bratra prezidenta republiky, pro posouzení důvodů k udělení mezinárodní ochrany, a dále žalovanému vytkl dezinterpretaci výpovědi žalobce způsobem podporujícím závěry žalovaného.

Žalovaný po vrácení věci zdejším soudem provedl dne 11. 8. 2016 s žalobcem doplňující pohovor. Žalobce mimo jiné uvedl, že je v kontaktu se sestrou, která žádala o mezinárodní ochranu v Nizozemsku a vrátila se do vlasti, kde vykonává příležitostné práce a nijak na sebe neupozorňuje. Zopakoval, že v případě návratu do vlasti se obává Jezídů, se kterými měl jeho nevlastní otec potíže. Rovněž nechce být povolán k vojenské službě, neboť je věřící křesťan, přičemž v zemi není náhradní vojenská služba, a navíc v zemi probíhá válka. Od svého nevlastního otce žalobce ví, že policie nadále jeho nevlastního otce hledá a posílá mu dopisy. Žalobce viděl dopis předložený nevlastním otcem u soudu, podle nějž se má dostavit a vzdát.

Žalovaný si za účelem posouzení důvodnosti tvrzení žalobce opatřil informace o zemi původu. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, Zprávy komisaře pro lidská práva Rady Evropy ze dne 10. 3. 2015, Trestního zákona Arménské republiky přijatého dne 18. 4. 2003, Infobanky ČTK „Arménský prezident slíbil radikální změny, odmítl ale násilí“ ze dne 1. 8. 2016 a „Sargsjan a Alijev se ve Vídni shodli na příměří v Karabachu“ ze dne 16. 5. 2016 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 11. 2016, č. j. 128606/2016-LPTP. Mimo to vycházel rovněž z výše označeného zrušujícího rozsudku zdejšího soudu a přihlédl k řízením o udělení mezinárodní ochrany jeho matky a nevlastního otce. Dne 1. 12. 2016 žalovaný žalobci umožnil seznámit se s podklady svého rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Žalobce však svého práva nevyužil.

Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci neudělil azyl ani doplňkovou ochranu. Dospěl k závěru, že se žalobce ve své vlasti nijak politicky neangažoval, a že jím uváděné problémy jeho nevlastního otce s A. S., který si nechává říkat Š., ani s Jezídy, či snaha policie kontaktovat členy jeho rodiny není pronásledováním pro rasu, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině či zastávání určitých politických názorů. Žalovaný v tomto ohledu zdůraznil, že problémy jeho nevlastního otce vyvěřají z čistě obchodního vztahu mezi odběrateli a dodavateli, ve kterém jeho nevlastní otec vystupoval v rámci svého pracovního zařazení jako prostředník. Žalovaný v podrobnostech odkázal na své rozhodnutí (č. j. OAM-181/LE-LE18-ZA14-R2-2012), jímž nevlastnímu otci žalobce nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany na území České republiky. K obavám žalobce z výkonu vojenské služby z výše uvedených podkladů dovodil, že ve vlasti žalobce jsou přítomny konflikty mezi vojáky, které doposud nejsou uspokojivě vyřešeny, avšak z vyjádření žalobce vyplývá, že vojenské službě brání jeho víra, přičemž Arménie má uzákoněnou náhradní vojenskou službu a žádostem o ni bývá dle zjištění žalovaného v drtivé většině vyhověno. Proto žalovaný neshledal oprávněnost obav žalobce. Žalovaný dále neshledal důvod k udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť z výpovědi žalobce ani zjištění žalovaného neplyne,

že by byl některému členu jeho rodiny udělen azyl na území České republiky, ani k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť žalobce je zdravý, v jeho vlasti žije jeho sestra, strýc a teta a byt, v němž před odjezdem bydlel se svými rodiči, je nyní prázdný. Podle žalovaného má tudíž žalobce ve své vlasti rodinné zázemí i vlastní obydlí, přičemž nyní je plně svéprávnou práceschopnou osobou. Nadto jeho závěr o neudělení humanitárního azylu v předcházejícím rozhodnutí nebyl soudem zpochybněn. Žalovaný následně vyčerpávajícím způsobem odůvodnil neudělení doplňkové ochrany žalobci. Ve své úvaze především poukázal na skutečnost, že žalobci nic nebrání využít ochrany orgánů své vlasti, přičemž z podkladů rozhodnutí vyplývá, že v zemi jsou obvinění i obžalovaní chráněni, mají právo na obhajobu. Dále podotkl, že nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť jde o jednu z nejzákladnějších státoobčanských povinností. Zopakoval rovněž možnost žalobce využít náhradní vojenské služby. Žalovaný uzavřel, že nezjistil konflikt vycestování žalobce s mezinárodními závazky České republiky.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Podle § 12 zákona o azylu *„azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Soud předně konstatuje, že v souladu s názorem žalovaného a jím citovaného názoru Nejvyššího správního soudu nepovažuje uvedení konkrétního ustanovení právního předpisu bez dalšího za způsobilou žalobní námitku ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jelikož žalobce v doplnění žaloby některé z nedostatečně vymezených žalobních námitek rozvedl, neshledal soud důvod k odmítnutí žaloby, avšak uvedení ustanovení § 12 písm. a) a § 14 zákona o azylu nepovažuje za řádná žalobní tvrzení ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., protože žalobce ve vztahu k těmto ustanovením žádným způsobem svou argumentaci nerozvedl.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce týkající se pronásledování jeho rodiny jako sociální skupiny soukromou osobou napojenou na státní orgány takovým způsobem, že přístup k ochraně může být omezen či zcela znemožněn. Soud v předmětné věci ve shodě se žalovaným konstatuje, že z výpovědi žalobce zcela zřetelně vyplývá, že k žádnému pronásledování jeho rodiny ve smyslu zákona o azylu nedochází. Předvolání nevlastního otce žalobce a jeho sestry, která neúspěšně žádala o mezinárodní ochranu v Nizozemsku, nelze považovat za pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, neboť jak sám žalobce uvedl, měl být jeho nevlastní otec obviněn z trestného činu, přičemž ani žalovanému ani soudu nepřísluší posuzovat, zda jsou tato obvinění oprávněná. Avšak ze Zprávy komisaře pro lidská práva Rady Evropy ze dne 10. 3. 2015 plyne, že nevlastní otec žalobce stejně jako jeho sestra mohou v takovém případě využít služeb advokáta, a tedy nelze uzavřít, že by přístup k ochraně mohl být zcela znemožněn.

Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, že tvrzení žalovaného, že se žalobce měl obrátit na státní orgány, není podloženo žádnými důkazy vypovídajícími o tom, jak policie a další orgány postupují v případech podobných případu rodiny žalobce. Žalovaný při posuzování důvodnosti veškerých tvrzení žalobce vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, Zprávy komisaře pro lidská práva Rady Evropy ze dne 10. 3. 2015, Trestního zákona Arménské republiky přijatého dne 18. 4. 2003, Infobanky ČTK „Arménský prezident slíbil radikální změny, odmítl ale násilí“ ze dne 1. 8. 2016 a „Sargsjan a Alijev se ve Vídni shodli na příměří v Karabachu“ ze dne 16. 5. 2016 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 11. 2016, č. j. 128606/2016-LPTP. K obavám žalobce z postupu orgánů státu konkrétně ze Zprávy komisaře pro lidská práva Rady Evropy ze dne 10. 3. 2015 dovodil, že policejní orgány podléhají kontrole Speciální vyšetřovací služby, Vyšetřovacího výboru a Disciplinární komise. Žalovaný také doplnil, že obvinění mají právo na obhajobu advokátem, a že v zemi působí řada nevládních organizací, které poskytují právní ochranu. Na základě těchto zjištění žalovaný uzavřel, že v Arménii není vyloučena možnost domáhat se ochrany základních lidských práv a svobod u mocenských orgánů země. Soud považuje podklady, které si žalovaný opatřil pro účely posouzení důvodnosti tvrzení žalobce, za dostatečně věrohodné a aktuální. Stejně tak soud nespatřuje v úvahách žalovaného žádné rozpory, a tudíž jeho logicky dovozený závěr o možnosti žalobce využít ochrany a pomoci orgánů jeho vlasti považuje za zcela správný.

Soud nepřisvědčil ani závěrečné námitce žalobce, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s jeho obavou z návratu kvůli problémům s Jezídy. Jak soud výše uvedl, žalovaný se zabýval obavou žalobce z Jezídů a neshledal ji oprávněnou. Soud přitom odůvodnění neoprávněnosti obav žalobce považuje za přesvědčivé. Ze správního spisu soud pouze zjistil, že se nevlastní otec žalobce nevrátil z obchodního jednání s Jezídy, kteří prodávali ovce, načež se matka žalobce obrátila o pomoc na státní orgány, avšak na žádost svého manžela svou stížnost sama dobrovolně stáhla. Ze zjištěných skutečností tedy jednak

nevyplývá, že by byl žalobce či jeho rodina pronásledováni Jezídy, natož aby byla zjištěna nemožnosti žalobce využít pomoci orgánů státu.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 zamítl.

Jelikož žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. října 2017

Olga Stránská, v. r.
soudkyně

Za správnost:
B. K.